

风流书呆

作品

灵媒
Kingsley
Everly

everY

ทดลองอ่าน

P S Y C H I C

ปริศนาลับ สัมผัสวิญญาณ 6

เฟิงหลิวซูโต (风流书呆) เขียน ปราณทยก แผล สู้สู (蜀黍) ภาพ

ทดลองอ่าน

ทดลองอ่าน

ร่วมพูดคุย เสนอแนะ

กับนิยายเอเวอร์วายได้ที่

everY

@everY_2015

คำนำ

ตอนนี้เราก็เดินทางกันมาจนเกือบจะถึงตอนจบของ 'Psychic ปรีศนาลับ สัมผัสวิญญาณ' แล้วนะคะ จากตอนท้ายของเล่มที่ห้า ดูเหมือนจะมีคดีแปลกประหลาดที่ต้องพึ่งพาร่างทรงวิญญาณอย่างอาจารย์พื้นของเราอีกแล้ว

ในเล่มที่หกนี้ชาวเมืองถึงคราวออกสู้ขวัญหาย เมื่อมีฆาตกรต่อเนื่องปรากฏตัวขึ้น แถมยังไม่ใช่ฆาตกรที่จะตามจับตัวกันได้ง่ายๆ แค่เดินหมากผิดไปครั้งเดียวก็เหมือนจะล้มทั้งกระดาน จำนวนศพเพิ่มมากขึ้นจนรัฐบาลรับมือไม่ไหว พันจายาหิ้วจะมีวิธีจัดการกับฆาตกรคนนั้นยังไง ไหนจะเรื่องศิลปะวัตถุของประเทศที่ถูกอาจารย์พื้นมองเห็นว่าเป็นของปลอมอีก

เรื่องราวดูซั๊กจะใหญ่โตแล้วใช่ไหมล่ะคะ ไม่รู้ว่าวัตถุชิ้นสำคัญพวกนั้นถูกสลัดไปตอนไหนเสียด้วยสิ...

เรื่องทั้งหมดจะสิ้นสุดลงยังไง พวกเราคงต้องตามสืบหาความจริงไปพร้อมๆ กันแล้วล่ะคะ

ด้วยไมตรีจิต

สำนักพิมพ์เอเวอร์ไว

แนะนำตัวละคร

* ฉางเซิง

ศิษย์คนโตของนักพรตจื่อเฟย เป็นผู้อาวุโสคนหนึ่งที่ได้รับ การสนับสนุนจากสำนักเทียนสุ่ยอันเป็นสำนักเต๋าเก่าแก่เลื่องชื่อ ศิษย์เกือบทั้งสำนักวิชาลึกลับจึงเชื่อฟังคำสั่งของเขาไม่น้อย

* ฉางเจิน

ศิษย์น้องของฉางเซิง มีสถานะเป็นศิษย์คนรองของนักพรตจื่อเฟยแห่งสำนักเทียนสุ่ย และเป็นศิษย์พี่ของหลินเนี่ยนฉือกับหลินเนี่ยนเอิน

* เหียนเฉียวหนิง

หรือที่ผู้อยู่ได้บังคับบัญชา มักเรียกเขาว่าหัวหน้าเหียน เป็นผู้บัญชาการของหน่วยเฉพาะกิจซึ่งนำทีมปฏิบัติการโดยเมิ่งจิ้ง รับผิดชอบคดีแปลกประหลาดที่ยากจะหาคำตอบได้ด้วยทักษะการสืบสวนทั่วไป

นิยายเรื่องนี้เป็นเรื่องที่ต่างขึ้นจากจินตนาการของผู้เขียน
ไม่มีความเกี่ยวข้องกับบุคคล สถานที่ หรือเหตุการณ์จริงใดๆ

เนื้อหา มีประเด็นอ่อนไหวเกี่ยวกับความรุนแรง ปัญหาในครอบครัว
อาการป่วยทางจิต การทำร้ายเด็ก การทำร้ายทางร่างกายและจิตใจ
การบังคับหรือโน้มน้าวให้ทำบางอย่างโดยไม่เต็มใจ การข่มขืน
การฆ่าตัวตาย การใคร่เด็ก การกักขังหนองเหนียว
การทารุณสัตว์ การลักพาตัว
การทรมาณ การฆาตกรรมและแยกชิ้นส่วนร่างกาย
การสังหารหมู่ และฉกฉวยเลือด ซึ่งอาจส่งผลกระทบต่อทางจิตใจ
สำหรับผู้อ่านที่มีอายุ 18 ปีขึ้นไป
โปรดใช้วิจารณญาณในการอ่าน

บทที่ 216

สาเหตุการตายพิสดาร

ภายในลิฟต์ความเร็วสูง ลักษณะเป็นพื้นที่แคบปิดตาย ไม่ว่าจะใครก็ไม่สามารถเข้าหรือออกได้ ทุกอย่างดำเนินไปอย่างปกติไม่มีปัญหา แต่วินาทีต่อมา กลับมีศพเย็นซีดหนึ่งศพโผล่ออกมาจากความว่างเปล่า ภาพแบบนี้มันไม่น่าตกใจหรือ เกอร์ว่าคำถามนี้คงมีแต่คนหกคนที่อยู่ในลิฟต์เท่านั้นที่ตอบได้ เนื่องจากเรื่องสยดสยองพิลึกพิลั่นแบบนี้คนทั่วไปคงไม่กล้าแม้แต่จะคิด ในขณะที่พวกเขาเจอกับตัวเลยจริงๆ

ภาพจากคลิบกล้องวงจรปิดจะเห็นว่าแม่บ้านวัยกลางคนที่พบศพคนแรก ตกใจจนนิ่งไปแล้ว เมื่อทุกคนถูกเสียงกรีดของเธอเรียกให้หันมาเห็นก็ขวัญกระเจิงเช่นกัน แต่ละคนถดถอยไปเปียดประตู หลังแนบติดประตูลิฟต์ อโยกาทะลุกำแพงหายตัวไปจากที่นี้ใจแทบขาด

พอไปถึงชั้นที่ไม่รู้ว่าใครเป็นคนกด ประตูลิฟต์เปิดออกโดยไร้เสียงเตือน ทั้งหกจับกลุ่มหกล้มหลุกกันออกไป ส่วนคนที่คอยอยู่ชั้นนี้ตั้งใจจะเดินเข้าไปปลายเท้าเพิงจะก้าวเข้าประตูลิฟต์ก็ต้องดึงกลับมาทันที แม้ไม่ได้รับเสียงของกล้องวงจรปิดจะไม่ได้ดีมาก แต่สามารถได้ยินเสียงกรีดที่ตั้งเป็นระลอกนั้น ได้อย่างถนัดชัดเจน

คลิบหยุดอยู่แค่นี้ ภาพถูกแช่ค้างไว้ที่ศพซึ่งดูอ่างว่างเดียวดาย เสียหวลลี้กดปุ่มสองสามปุ่มเพื่อชมภาพศพผู้หญิงให้อาจารย์พื้นพิจารณาอย่างละเอียด ส่วนตัวเองวิ่งไปข้างหน้าต่าง เปิดออกเพื่อสูดอากาศเย็นๆ เข้าปอดลึกๆ

เขาเป็นคนรับผิดชอบตัดคลิปลความยาวหนึ่งนาทีกว่านี้ออกมาจาก คลิปกล้องวงจรปิดอันยาวเหยียดนาเบือ ด้วยเหตุนี้เสียวลสิ่งจึงได้รับความตกใจ และความซอกออย่างจังมากที่สุด เพราะไม่ว่าเขาจะย้อนภาพ เดินหน้าภาพ หรือสโลว์ภาพ เร่งภาพ ช่วงวินาทีที่สามสิบศพผู้หญิงก็ยังไม่ผล็พรวดจากความว่างเปล่าเข้ามาในพื้นที่ปิดทึบนี้เป็นอย่างน่าอัศจรรย์

เสียวลสิ่งถึงขั้นเชิญช่างเทคนิคเครือข่ายที่มีทักษะเฉพาะมากกว่ามา ช่วยพิสูจน์ว่าคลิปลจากกล้องวงจรปิดนี้เป็นของจริง

ผู้หญิงคนนั้นถูกใครฆ่า แล้วทำไมพอตายแล้วถึงมาอยู่ในลิฟต์ เวลานี้ คำถามง่าย ๆ สองคำถามกลับเป็นเหมือนปริศนาสุดยากอายุพันปี มันค้างคา อยู่ในใจของเจ้าหน้าที่ผู้รับผิดชอบคดีทุกคน เนื่องจากเวลานี้กระบวนการ คดีคล้ายคดีกับทักษะการสืบสวนของตำรวจไม่สามารถสืบคดีนี้ได้ ไม่มีทางเลย!

ทุกคนจึงฝากความหวังไว้ที่อาจารย์พัน พวกเขาต่างกลั้นหายใจเฝ้ารอ ฟันจายาด้วยความหวังว่าชายหนุ่มจะมีคำตอบที่ชัดเจนแม่นยำ สำหรับ ตำรวจที่มีหน้าที่ 'เปิดเผยความจริง' น่ากลัวว่า 'คดีค้าง' สองคำนี้จะ เป็น เรื่องน่ารังเกียจที่สุดและปล่อยวางไม่ได้มากที่สุดของพวกเขา

ท่ามกลางความคาดหวังของทุกคน ฟันจายาหลังพิจารณาศพผู้หญิงในภาพ อย่างละเอียด เธอนั่งฟังผนังลิฟต์ แชนและขาทั้งสองข้างกางออก แขนงหน้าขึ้น ข้างบน ดวงตาแห่งขุนมองตรงไปยังมุมหนึ่งใต้กล้องวงจรปิด แม้ดวงวิญญาณ จะแตกซ่านไปแล้วแต่ความหวาดผวาและไม่ยอมแพ้ที่หลงเหลืออยู่ในดวงตา ของเธอกลับยังคงเข้มข้น เสื้อผ้าของหญิงสาวยับเยินมาก แก้มตอบลึกลับดู ไม่เหมือนป่วยหรือฝ้ายผอมตามธรรมชาติ ในมือกำสายหนังบางๆ เส้นหนึ่งแน่น อีกด้านของสายหนังเชื่อมกับกระเป๋าสะพาย ฆิบของกระเป๋าเปิดอ้า ของข้างใน เทอออกมาหมด กระดาษเต็มพื้น มีทั้งมือถือ ลิปสติก ทิชชู และปากกาถูกลื่น

ข้าวของกระจุยกระจายพวกนี้ไหลออกมาพร้อมศพ เหมือนอากาศ ควบรวมกันกลายเป็นสสาร

ฟันจายาหลังจ้องภาพนี้สั้กพักแล้วสายหน้า "ผมต้องไปดูศพกับสถานที่ เกิดเหตุเองกับตา ดีออกเตอร์ชั่งละครับ เขาน่าจะอ่านข้อมูลจากภาพนี้ได้

มากกว่า"

เม็งจิ้งกำลังจะตอบ แต่เสียงหัวทิ่มของใครคนหนึ่งก็ดังมาจากทางประตู "ผมมาสาย ระหว่างทางรถติดนิดหน่อย"

เมื่อหนึ่งวินาทีก่อนพ้นจายาหลัวมีสีหน้าเคร่งเครียด แต่วินาทีต่อมาเขาหันมองผู้มาใหม่พร้อมแย้มรอยยิ้มทันที การได้เห็นความเปลี่ยนแปลงทางสีหน้าและอารมณ์อย่างเป็นธรรมชาติของเขาทำให้ซ่งรู่ยที่ฝ่าฝุ่นควันมาอดยิ้มน้อยๆ ตอบไม่ได้ ดวงตาสีดำขลับฉายแววอารมณ์ดี

วันนี้ชายหนุ่มสวมโอเวอร์โค้ตผ้าวูลสีดํา การตัดเย็บที่ประณีตช่วยขับเน้นรูปร่างสูงใหญ่แข็งแรงของเขาให้ดูล้ำสัน พอดดดโอเวอร์โค้ตออกด้านในเป็นชุดสูทเรียบหรูหนึ่งชุด และสิ่งที่ตามมาคือกลิ่นน้ำหอมแนวู้ดดีแสนชื่นใจ

ซ่งรู่ยก้าววาวๆ เข้ามาในสำนักงานคล้ายกับทำให้ห้องปิดทึบรุ่งรังและเต็มไปด้วยกลิ่นต่างๆ เปลี่ยนเป็นพระตำหนัก ที่แท้ประโยคที่บอกว่า 'การมาเยือนของท่านถือเป็นเกียรติของเรา' ก็เป็นเรื่องจริง มีตัวตนจริง ความสามารถในการบรรยายของคนโบราณยอดเยี่ยมมาก

ระหว่างที่เม็งจิ้งกำลังแอบรู้สึกลัวว่าเพื่อนสนิทของตัวเองมาดะเยาะขึ้นทุกวัน พ้นจายาหลัวก็ลุกขึ้นยืนอย่างเป็นธรรมชาติเพื่อยกที่นั่งหน้าคอมพิวเตอร์ให้ซ่งรู่ย ทว่าอีกฝ่ายกลับก้าววาวๆ ไปหาแล้วกดตัวชายหนุ่มให้กลับลงไปในเบาะๆ ส่วนตัวเองโค้งตัวมองจอคอมพิวเตอร์ ไบหน้าด้านข้างแทบจะแนบกับไบหน้าด้านข้างของชายหนุ่ม กลิ่นู้ดดีโอบล้อมตัวอีกฝ่าย เขาพูดเสียงเบาที่ข้างหู พ้นจายาหลัว "เกิดเรื่องอะไรขึ้น"

"มีศพหนึ่งโผล่ขึ้นมาในลิฟต์ ผมจะย้อนภาพให้คุณดู" พ้นจายาหลัวคลิกเมาส์

ซ่งรู่ยพยักหน้า ตาจ้องตรงไปที่หน้าจอคอมพิวเตอร์ แต่สองมือกลับวางอยู่บนไหล่ชายหนุ่มแสดงท่าทางกอดเขาจากทางด้านหลัง

เม็งจิ้งเห็นแล้วหนึ่งตากระตุก รู้สึกลัวว่ามีตรภาพของสองคนนี้มีกลิ่นอะไรบางอย่าง แต่เวลาในคลิปนี้สั้นมาก ยังไม่ทันที่เขาจะได้มองให้ละเอียด ซ่งรู่ยก็ถามเสียงหนัก "เช็กหรือยังว่าผู้ตายเป็นใคร รายงานการชันสูตรละ"

"รายงานการชันสูตรกับรายงานพิษุจน์สิ่งของยังไม่ออก เพราะเพิ่งเจอศพไม่นาน แต่เราสามารถวิเคราะห์จากศพได้ว่าเธอน่าจะตายมาหนึ่งถึงสองวันแล้ว" เม็งจิ้งพูดด้วยน้ำเสียงจริงจัง

"ฉันเดาว่าเธอเป็นผู้พักอาศัยในคอนโดฯ นี้ มีความเป็นไปได้มากกว่าเธอตายเพราะขาดอาหารและน้ำ" แค่ดูคลิปรอบเดียวซึ่งรู่ยก็สรุปออกมาแบบนี้

เม็งจิ้งถามทันควัน "นายรู้ได้ยังไง"

ซึ่งรู่ยชี้ไปที่ของในถุงพลาสติกสีดำซึ่งกระจัดกระจายอยู่ข้างตัวศพ "พวกคุณดูสิ นี่เป็นผ้าอนามัยหนึ่งห่อใช้ถุงสีดำห่อไว้ ของชิ้นใหญ่มากจนใส่กระเป๋าสะพายใบเล็กของเธอไม่ได้ ต้องถือเอา ผู้หญิงคนหนึ่งไม่มีทางถือของใช้ส่วนตัวแบบนี้เดินร่อนอยู่ข้างนอก ยกเว้นเธอใกล้จะกลับบ้าน ผมเลยเดาว่าเธอน่าจะเป็นผู้พักอาศัยในคอนโดฯ นี้"

ทุกคนมองภาพนี้นิ่งๆ แล้วผงกศีรษะตืดๆ กัน ไม่มีผิด ผู้หญิงทั่วไปไม่มีทางถือผ้าอนามัยห่อใหญ่เดินร่อนอยู่ข้างนอก ยกเว้นจะเอาใส่ไว้ในกระเป๋านี้

เม็งจิ้งรีบโทรหาวงเงินที่ยังทำการสอบสวนอยู่ในที่เกิดเหตุเพื่อให้เขาตรวจสอบผู้พักอาศัยเป็นพิเศษ

อาคารหลังนี้เป็นคอนโดฯ ระดับไฮเอนด์ที่ปล่อยยืมให้เช่าโดยเฉพาะ ผู้พักอาศัยที่ส่วนใหญ่เป็นพนักงานออฟฟิศที่ยังโสด นอกจากนี้ยังมีคนที่ทำงานอยู่ในบ้าน ไม่ค่อยได้ออกไปข้างนอก ถ้าคนกลุ่มนี้หายตัวไป กรมตำรวจจะยังไม่ได้รับแจ้งความทันที ต้องคอยประมาณหนึ่งถึงสองเดือนหรือนานกว่านั้นค่อยมีคนเอะใจถึงการหายตัวไปของพวกเขา

"งั้นทำไมนายถึงสรุปว่าเธอตายเพราะขาดอาหารและน้ำ" หลังวางสาย เม็งจิ้งก็ชักซึ่งรู่ยต่อ

ซึ่งรู่ยพาดแขนไว้บนไหล่พี่นญาหลัว ชี้ไปที่ของชิ้นเล็กไม่สะดุดตาในคลิป "พวกคุณดูลิปสติกแท่งนี้สิ ฝามันเปิดอยู่ แต่ไม่รู้ว่าเป็นลิปสติกหายไปไหน แล้วพวกคุณลองมองส่วนที่เหลือนั้นดูให้ดีๆ สิว่ามีรอยฟันอยู่ด้วยหรือเปล่า"

พี่นญาหลัวอยากซูมภาพลิปสติกในจอ แต่ไม่รู้ว่าจะต้องทำยังไงเลย เยกหน้าขึ้นมอง ดร. ช่ง

พอถูกฝ่ายตรงข้ามมองตาปริบๆ มุมปากของซ่งรู่ยก็เผลอโค้งขึ้น แต่ไม่นานเขาก็แสวงงทำท่าซีเรียสจริงจัง วางมือลงบนหลังมือของชายหนุ่มเพื่อจับเข่าพร้อมอีกฝ่าย พูดเสียงนุ่ม "ผมจะสอนให้ว่าซุ่มภรรยาไง"

การที่พวกเขากุมมือกันเพื่อคลิกเมาส์คอมพิวเตอร์ทำให้หน้าตาของเมิ่งจิ้งกระตุก สองคนนี่ยิ่งดูยิ่งพิลึกจริงงา!

หลายวินาทีผ่านไปภาพถูกซูมจนเห็นว่าเนื้อลิปแท่งเล็กที่เหลือมีรอยฟันอยู่จริง มันใจได้ว่าถูกกัดหายไป

"ในลิปต์ไม่มีเนื้อลิปอีกครึ่ง ผมเลยเดาว่ามันน่าจะถูกผู้ตายกัดแล้วกลืนกินลงไป สถานการณ์แบบนี้แบบนี้ทำให้คนคนหนึ่งกินลิปสติกลงไปได้" ซ่งรู่ยซ้อ้นตาถาม

"คนที่หิวจนหน้ามืดคะ" หูเหวินเหวินตอบทันควัน

แต่เมิ่งจิ้งสายหน้า "เนื้อลิปน่าจะถูกกัด แต่นายรู้ได้ยังไงว่าเธอกินมันลงไป แคหาส่วนที่เธอกัดไม่เจอในลิปต์เหรอก นายต้องเข้าใจนะว่าจนถึงตอนนี้เรายังไม่คอนเฟิร์มว่าลิปต์นี่คือสถานที่เกิดเหตุ"

ซ่งรู่ยสายหน้าหัวเราะเบาๆ "ถ้าไม่ใช่สถานที่เกิดเหตุแล้วของเกลื่อนกลาดพวกนี้น่ามันเกิดขึ้นได้ยังไง ซาตกรตั้งใจจัดฉากตอนเอาศพมาทิ้งเหรอก ยิ่งไปกว่านั้นยังไม่รู้เลยว่าคดีนี้มีซาตกรหรือเปล่า ถ้ามี เขาโยนศพเข้าไปในลิปต์ได้ยังไง พวกคุณอธิบายได้มั๊ย"

พวกเมิ่งจิ้งอธิบายไม่ได้ ทำได้เพียงมองหน้ากันแล้วเสียบ

ซ่งรู่ยวิเคราะห์ต่อ "ผมเข้าใจว่าเธอตายเพราะขาดอาหารและน้ำ และยิ่งมั่นใจได้ว่าเธอตายเพราะอวัยวะภายในล้มเหลวเนื่องจากการขาดน้ำ"

เมิ่งจิ้งมองอาจารย์พันด้วยความหวังว่าเขาจะให้ความคิดเห็นที่แตกต่างออกไปได้

พันจายาลหัวสายหน้า "ก่อนจะเห็นศพกับสถานที่เกิดเหตุ ผมคงจะคอนเฟิร์มอะไรไม่ได้ การวิเคราะห์จากภาพเป็นความสามารถเฉพาะทางของดีอกเตอร์ซ่ง"

แม้เขาจะพูดแบบคลุมเครือแต่ยังคงเป็นการรับรองการคาดเดาของซ่งรู่ย

เม็งจิ้งจึงทำได้แค่เลิกสงสัย ปล่อยให้เพื่อนสนิทวิเคราะห์ต่อ

ซ่งรู่ยชี้ผ้าอนามัยสีเหลืองนวลที่ตกอยู่ข้างมือซ้ายของศพ "พวกคุณสังเกตมั้ยว่าท่ออนามัยถูกเธอฉีกแล้วหยิบออกมาชิ้นเดียว มันเป็นเพราะอะไร พวกคุณซูมภาพดูกันหน่อยซิ"

พินจยาหลัวซูมภาพด้วยท่าทางที่ไม่ได้ชำนาญมาก แต่พอทำสำเร็จ เขาก็อดข้อนิ้วขึ้นมามอง ดร. ซ่งไม่ได้ ใบหน้าดงามนิ่งสนิท ทว่าสองตาเปล่งประกาย

ซ่งรู่ยกลืนยิ้ม "ทำได้ไม่เลว"

พินจยาหลัวก้มหน้ามองจอ

เม็งจิ้ง "..."

แม่ไว้วัย สองคนนี่ต้องมีสัมพันธ์กันแน่! ไอ้บรรยายกาศหวานๆ แบบนี้ มันเป็นอย่างไรมายังไง

แต่ ณ ที่นั้น นอกจากเขาแล้วไม่มีใครสังเกตบรรยายกาศแปลกๆ ระหว่างพินจยาหลัวกับซ่งรู่ย ทุกคนต่างมองผ้าอนามัยที่ถูกซูมกันตาไม่กะพริบ มันอยู่ห่างจากปลายนิ้วของศพผู้หญิงไปแค่สิบกว่าเซนติเมตร แค่อ้อมก็ถึงแล้ว รอยรูปโค้งสีแดงรอยหนึ่งปรากฏอยู่บนท่อ

เสี่ยวหลี่แยกแยะอยู่พักหนึ่งแล้วตะโกนว่า "นี่มันรอยฟัน รอยฟันที่ติดสีลิป เธอกัดผ้าอนามัย!"

ยังไม่ทันที่ทุกคนจะได้ย่อยข้อมูล ซ่งรู่ยก็พูดประโยคที่ทำให้ทุกคนขนลุกเกรียว "ดูดี! สี ผ้าอนามัยแบบนี้หน้าตาเหมือนขนมปังขิงเล็ก ๆ มั้ย"

ทุกคน "..."

หูเหวินเหวินหน้าแดง พูดเสียงเบา "อันที่จริงผู้หญิงเราก็แอบเรียกผ้าอนามัยว่าขนมปัง เพราะหน้าตาของมันเหมือนขนมปังจริงๆ เวลาไม่สะดวกที่จะเรียกว่าผ้าอนามัย เราจะใช้คำนี้แทน"

ซ่งรู่ยสรุปแบบเน้นทีละคำ ทีละประโยค "ตอนแรกกินลิปสติค จากนั้นก็กัดผ้าอนามัยที่หน้าตาเหมือนขนมปัง บวกกับหน้าตาผอมแห้งซีดเซียวของเธอ ผมมั่นใจได้เลยว่าก่อนตายเธอจะต้องหิวจัด พวกคุณลองดูอีกทีสิ ผ้าอนามัย

ขึ้นที่ถูกโยนไปไกลๆ ทั้งยังถูกบิดเป็นก้อนเหมือนโดนคั้นนั่นพวกคุณรู้มั๊ยว่า มันมีไว้ใช้ทำอะไร"

พวกเม็งจิ้งดูอย่างละเอียดแล้วเหมือนนี่อะไรได้ สีหน้าจึงเปลี่ยน

ซ่งรู่ยพยักหน้า "ไม่ผิด ผมคิดเหมือนพวกคุณ ผมเข้าใจว่ามันน่าจะใช้ รับประทานสสาวะ ผู้ตายใช้ผ้าอนามัยรับประทานสสาวะแล้วบิดออกมาเพื่อดื่ม ทำไม คนคนหนึ่งถึงต้องดื่มสสาวะตัวเอง เพราะเธอหิวน้ำเจียนตายแล้วยังโง่งล่ะ"

พวกเม็งจิ้งสุดลมหายใจเย็นๆ เข้าปอดและมองศพผู้หญิงในจอด้วย สายตาสับสนงุนงง

พวกเขาอ่านดูคลิปนี้หลายต่อหลายครั้ง แต่กลับจดจ่อแค่เรื่องการ ปรากฏตัวแบบพิสดารของศพผู้หญิง ไม่ได้วิเคราะห์รายละเอียดพวกนี้เลย แต่พอ ดร. ซ่งมา เขากลับหาเบาะแสที่สามารถสาวไปถึงคำตอบของปริศนา ข้อนี้ได้ ความช่างสังเกตของเขาช่างเฉียบไวจนน่าตกใจจริง ๆ

เม็งจิ้งจ้องมองภาพอยู่นานมาก ในที่สุดเขาก็ผงกศีรษะ "ข้อสันนิษฐาน ของนายมีเหตุผลดี"

พันจยาห์ล้วยตบมือของ ดร. ซ่งที่ยังวางอยู่บนไหล่ของตัวเองเพื่อแสดงถึง ความชื่นชมและยกย่องจากตนเงียบๆ

ส่วนคนอื่นเธอมองฉัน ฉันมองเธอ จากนั้นก็มองไปที่ศพผู้หญิงซึ่ง แก้มตอและแววตาสิ้นหวังในจอ แล้วพลันรู้สึกหนาวไปถึงกระดูก สมัยนี้ จะหาคนที่ขาดอาหารและน้ำจนตายได้ไม่ใช่เรื่องง่าย เว้นเสียแต่เขาหรือเธอ จะถูกขังไว้ในที่ที่ไม่มีอาหารและแหล่งน้ำ พูดอีกอย่างคือตอนยังมีชีวิตอยู่ ผู้ตายน่าจะถูกจำกัดอิสรภาพและที่ที่เธออยู่ไม่มีทั้งอาหารทั้งน้ำ เมื่อหนีออกไป ไม่ได้ เธอจึงต้องดิ้นรนอย่างสิ้นหวังจนเสียชีวิต

ที่นั่นคือที่ไหนกัน

ปริศนานี้เพิ่งจะผุดขึ้นมาในสมอง ทุกคนก็ได้ยิน ดร. ซ่งพูดด้วยน้ำเสียง หนักแน่น "เธอน่าจะถูกขังอยู่ในลิฟต์ตัวนี้ ไม่ได้มีการเคลื่อนย้าย และยิ่งไม่มีการทิ้งศพ"

"เป็นไปได้!" เม็งจิ้งค้ำแบบตัดตะปูเขื่อนเหล็ก

ซึ่งรุ่มชี้ศัพผู้หญิง "พวกคุณดูท่าทางของเธอ มันเข้ากับตัวลิปต์ทุกอย่าง ของที่กระจัดกระจายดูไร้ระเบียบ แต่ความจริงพวกมันล้วนถูกกักไว้ด้วยผนัง ภายในลิปต์ ที่ร่องรอยตามหลักกลศาสตร์* เอาไว้ ถ้าเป็นการทิ้งศพ รูปแบบ การกระจายของสิ่งของพวกนี้จะไม่เป็นธรรมชาติแบบนี้"

เมิ่งจิ่งค่านอีกครั้งทันที "แต่นายดูมือสองข้างของเธอสิ ปลายนิ้วจะ เล็บลอกหลุด นี่เป็นแผลที่เกิดจากการตะกุกผนังเพื่อหาทางรอด ถ้าเธอถูกขัง จนตายอยู่ในลิปต์ตัวนี้ทำไมประตูลิปต์ถึงไม่มีรอยเลือดที่เกิดจากการตะกุก ของเธอเลย ลิปต์ตัวนี้มีคนเข้าออกทุกวันและเปิดอยู่ตลอด เป็นไปได้ยังไง ที่อยู่ดีๆ จะมีคนถูกขังอยู่ที่นั่นจนตาย"

ซึ่งรุ่มพูดเสียงหนัก "ต่อให้ไม่ได้ถูกขังอยู่ในลิปต์ตัวนี้จนตาย แต่ก็ถูกขัง อยู่ในสถานที่แคบและปิดทึบแบบเดียวกันจนตาย ดูจากท่าทางของศพกับ สิ่งของที่กระจัดกระจายมีแนวโน้มอย่างมากว่าที่นี่จะเป็นสถานที่เกิดเหตุที่แรก"

น้ำเสียงของเมิ่งจิ่งเหน้อยหน่าย "ไม่ผิด ดูจากสภาพสถานที่เกิดเหตุ ฉันทึ่งเชื่อว่ามีโอกาสจะเป็นสถานที่เกิดเหตุแห่งแรกมากที่สุด แต่ปัญหาคือ เราหาหลักฐานมายืนยันข้อสันนิษฐานนี้ไม่ได้"

เขาตอบศีรษะที่ปวดไม่หายพลาญพูดต่อ "ถ้าเธอถูกขังอยู่ในลิปต์ตัวนี้ จนตายจริง ทำไมกล้องวงจรปิดถึงจับภาพไม่ได้ ลิปต์ตัวนี้มีการใช้งานตามปกติ ตลอด แทบจะมีคนเข้าออกกันทุกนาที ทุกวินาที มันไม่มีทางขังใครจนตายได้"

ซุนเจิ้งชี้ยกมือพลาญกล่าว "ผมรู้สึก أنناกำลังหลุดประเด็นกันหรือเปล่า ครับ สิ่งที่เราควรตรวจสอบมากที่สุดไม่ใช่เรื่องที่มีศพไหลเข้ามาในลิปต์ แบบแปลกๆ หรือ นี่เป็นกุญแจสำคัญของปัญหาไม่ใช่หรือครับ"

"ก่อนหน้านี้อันเธอถูกขังอยู่ที่ไหนต่างหากที่เป็นกุญแจสำคัญ" ซึ่งรุ่มแย้ง เสียงหัวลั่น "ถ้าเธอไม่ได้ขาดน้ำตายล่ะครับ แบบนี้เท่ากับไม่มีปัญหา เรื่องถูกขังใช่หรือเปล่า"

เสียงหัวลั่นเพิ่งจะพูดจบ เจ้าหน้าที่เทคนิคจากหน่วยพิสูจน์หลักฐาน

* กลศาสตร์ เป็นสาขาหนึ่งของวิทยาศาสตร์ที่ว่าด้วยพฤติกรรมของวัตถุทางกายภาพเมื่อถูกแรงกระทำหรือ เมื่อมีการกระจัด

ก็เดินเข้ามาดูรายงานในมือ "รองผู้อำนวยการเมิ่งครับ เราพบรอยฟันบน ลิปติดกับผ้าอนามัยของผู้ตาย ผ้าอนามัยชิ้นที่ถูกใช้แล้วมีคราบสีขาว ผลการตรวจสอบระบุว่าเป็นของผู้ตาย ประเด็นข้อสงสัยสามอย่างนี้สำคัญมาก ขอให้พวกคุณให้ความสำคัญด้วย"

เมิ่งจิ้งรับรายงานมาแล้วแพทย์นิติเวชก็โทรมาบอก "รองผู้อำนวยการเมิ่ง ครับ ผู้ตายขาดน้ำจนเสียชีวิต เวลาตายคือคืนเมื่อวานขึ้น ดูจากระดับการ ขาดน้ำกับของในกระเพาะอาหาร เรายืนยันได้ว่าเธอไม่ได้กินหรือดื่มมาเป็น เวลาอย่างน้อยสามถึงสี่วัน"

เสี่ยวหลี่ "..."

พินจยาหลิวปล่อยเมาส์ Һงนหน้ามอง ดร. ช่งแล้วผลอปรบมือเบาๆ
ด็อกเตอร์ของผมเยี่ยมมาก!

บทที่ 217

การสื่อวิญญาณของหลินเนี่ยนฉือ

ผลการพิสูจน์หลักฐานแวดล้อมจากหน่วยพิสูจน์หลักฐานกับรายงาน การชันสูตรจากแพทย์นิติเวชแสดงให้เห็นว่าข้อสันนิษฐานของ ดร. ช่งถูกต้อง ตอนผู้หญิงคนนี้ยังมีชีวิตอยู่เธอถูกขังไว้ในที่ที่ไม่มีทั้งอาหารและน้ำจึง หิวกระหายจนตายทั้งเป็น

แต่ที่นั่นมันคือที่ไหน เธอไม่ระวังเลยหลุดเข้าไปที่นั่นหรือถูกคนจำกัด อิศรภาพ? เพราะอะไรศพของเธอถึงไหลไปอยู่ในลิฟต์ ปัญหานี้ทางตำรวจ ต้องหาคำตอบที่ชัดเจนก่อน

เมิ่งจิ่งตบหน้าผาก พุดเสียงเฉียบขาด "อาจารย์พันครับ ผมจะพาคุณ ไปดูศพ"

พันจายาหัวผงกศีรษะรับคำยังไม่ทันที่พวกเขาจะได้เดินออกจากสำนักงาน จวงเงินที่รับหน้าที่สอบปากคำผู้อยู่อาศัยในตึกก็โทรมา "รองผู้อำนวยการเมิ่ง เรายืนยันตัวตนของผู้ตายได้แล้ว เธอเป็นผู้พักอาศัยในคอนโดฯ ชื่อเจียงเซ่อเซ่อ ปีนี้อายุยี่สิบแปด เป็นนักแปลภาษากฎหมาย สถานภาพโสด พ่อแม่อยู่ เมืองหลวงแต่ไม่ค่อยได้ติดต่อกัน เวลาทำงานแปลเธอจะปลีกวิเวกและ ปิดสัญญาณมือถือจนเป็นนิสัย พ่อแม่เธอเลยไม่รู้ว่เธอเกิดเรื่อง ทาง กองบรรณาธิการก็ไม่รู้เรื่อง เมื่อกี้ผมโทรหาพ่อแม่ของเจียงเซ่อเซ่อ พวกเขา น่าจะไปชี้ศพแล้ว คุณจำไว้ว่าต้องบอกหมอใจด้วยนะครับ"

"โอเค ฉันเข้าใจแล้ว ตอนนี้เราเตรียมจะไปดูศพเหมือนกัน" เมิ่งจิ่งตัดสาย

เขาหันไปมองช่วงรูยแวนบหนึ่งอย่างอดไม่อยู่ ประกายตามีแวนเลื่อมใส

"ยืนยันตัวตนของผู้ตายได้แล้ว ชื่อเจียงเซอเซอ เป็นผู้พักอาศัยในคอนโดฯ ถ้าเธอกำลังหิวผ้าอนามัยหรือนี้กลับบ้าน คลิปในกล้องวงจรปิดของลิฟต์น่าจะมีภาพของเธออยู่ เสียหวลี นายอยู่ที่กรมเพื่อเช็กกล้องวงจรปิดในช่วงหลายวันก่อนหน้านั้นตอนะ เน้นไปที่สามหรือสี่วันก่อน ดูซิว่าเธอได้กลับมาหรือเปล่า" เม็งจ้งสวมเสื้อโค้ตพลางสั่ง

เสียหวลีรีบยกมือรับคำ ตั้งใจจะไปนั่งหน้าคอมพิวเตอร์ แต่ ดร. ช่ง ยังยึดตำแหน่งนั้นไว้ ถึงทุกคนจะเตรียมออกไปกันแล้วแต่สายตาของเขา กลับเอาแต่จ้องหน้าจอคอมพิวเตอร์เหมือนคาใจจะโฉบังอย่าง

"คุณเจออะไรหรือครับ" พ้นจยาหลัวถามเสียงเบา

"ผมพบว่าสายตาของเธอไม่ค่อยถูกต้อง" ช่งรูยชีสองตาที่เบิกกว้าง อย่างที่สุดของผู้ตาย "ถ้าเธอถูกขังจนตาย ในพื้นที่ที่ขังเธอไว้ก็ไม่น่าจะมีบุคคลที่สอง แต่คุณดูสายตาของเธอสิ มันมีโฟกัสมีทิศทาง ผมรู้สึกว้าเธอ กำลังมองใครบางคน"

พ้นจยาหลัวพิศดูอย่างละเอียดแล้วรับคำ "จริงด้วย สายตาเธอมีเป้าหมาย"

"หรือเธอมองฆาตกร?" เม็งจ้งเดา "หรือที่ที่ขังเธออยู่มีหน้าต่างบานเล็ก เธอเลยมองผ่านหน้าต่างออกไปข้างนอกได้"

"น่าจะ ไว้ดูศพเสร็จแล้วฉันอยากไปดูลิฟต์ตัวที่เจอศพด้วย เรามาทำแบบจำลองสถานการณ์กัน" ช่งรูยสั่ง "เตรียมของที่เหมือนกับของผู้ตายไว้หนึ่งชุด เราจะเอาไปที่เกิดเหตุด้วย"

หูเวินเวินรีบหยิบรูปถ่ายสถานที่เกิดเหตุเพื่อไปซื้อของที่เกี่ยวข้อง การทำแบบจำลองสถานการณ์จริงคือการจำลองรูปแบบให้เหมือนกันชนิด 1 : 1 เพื่อทำการวิเคราะห์สถานการณ์ ซึ่งขั้นตอนนี้จะช่วยให้เจ้าหน้าที่ที่ทำการได้ ใอเดียอย่างมาก

ทั้งคณะเดินทางไปถึงห้องเก็บศพของฌาปนสถานแห่งหนึ่งอย่างรวดเร็ว ห้องชันสูตรของแพทยนิติเวชที่ตั้งอยู่ที่นี้

พวกเขายังไม่ทันได้เดินเข้าไปใกล้ก็ได้ยินเสียงร้องไห้ดังออกมาจาก

ช่องประตูที่แง้มไว้ ผู้หญิงคนหนึ่งตะโกนเรียกชื่อเจียงเข่อเข่อด้วยความเศร้าโศก แสบขาดใจ และมีเสียงแหบๆ ของผู้ชายอีกคนคอยปลอบเธอไม่หยุด แต่ตัวเองก็สะอื้นหนักเหมือนกัน ดูท่าพ่อแม่ของเจียงเข่อเข่อจะมาถึงแล้วและ ยืนยันตัวตนผู้ตายเรียบริ้อย

พวกเขาเคาะประตูก่อนเปิดเข้าไป จากนั้นสีหน้าก็เปลี่ยนเป็นแปลกใจ เนื่องจากภายในห้องชั้นสุตรมิได้มีแค่หมอโจว ผู้ช่วยแพทย์นิติเวช พ่อแม่ของเจียงเข่อเข่อ และผู้จัดการคอนโดฯ ยังมีชายหญิงที่สวมชุดนักพรตอีก อย่างละคน ทั้งสองคนดูเด็กและรูปร่างหน้าตาโดดเด่นมาก เลยดูไม่เข้ากับห้อง และทุกคนที่อยู่ในห้อง

"พวกเขาเป็นใคร" เมิ่งจิ่งถามด้วยน้ำเสียงสงสัย

ซ่งรู่ยกกับพันจยาหลัวกลับทำหน้าที่คล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม บังเอิญเหลือเกิน ที่สองคนนี่คือหลินเนียนเอินกับหลินเนียนฉือที่เคยประมือกับพวกเขาก่อนหน้านี้

ผู้จัดการคอนโดฯ รีบเข้ามาอธิบาย "รองผู้อำนวยการเมิ่งครับ นี่เป็น ตำรวจที่ผมเชิญมา คดีนี้ประหลาดมาก และตอนนี้มีข่าวแพร่ออกไปในกลุ่ม ผู้พักอาศัยแล้ว ส่งผลกระทบในด้านลบต่อบริษัทเรา ตอนนี้ทุกคนต่างบอกว่า ในคอนโดฯ เรามีผีจวนไม่กล้าอยู่ หลายคนรำร้องขอยกเลิกสัญญาเช่า"

ผู้จัดการคอนโดฯ ปาดเหงื่อเย็นๆ บนหน้าผาก เขาแบมือพลงเอ่ย "เราไม่มีทางอื่น ได้แต่เชิญตำรวจสองท่านมาปิดเป่าสิ่งชั่วร้าย แต่การปิดเป่า ต้องรู้ว่าควรปิดเป่าที่ไหน ตำรวจเลยบอกว่าต้องมาดูที่ตัวผู้ตาย ผมเลยพา พวกเขามาครับ"

ผู้จัดการคอนโดฯ พุดเสียงเบา "ตำรวจสองท่านนี้เป็นคนที่สมาคมลัทธิเต๋า แนะนำมา เป็นผู้สืบทอดของสำนักเต๋าเก่าแก่และเก่งมาก คุณขอคำชี้แนะ จากพวกเขาได้ ไม่น่าว่าจะมีส่วนช่วยในการคลี่คลายคดี" เขาสู้นิ้วโป้งสองนิ้ว ท่าทางเลื่อมใสหลินเนียนเอินกับหลินเนียนฉือเต็มที

เมิ่งจิ่งส่ายหน้า "ไม่จำเป็น ที่ปรึกษาของทางตำรวจเราก็มีผู้เชี่ยวชาญ ด้านนี้ ขอขอบคุณในความหวังดีของคุณ"

ผู้จัดการคอนโดฯ กวาดตามองคนทั้งกลุ่มแวบหนึ่งแล้วค่อยหันพันจยาหลัว

ที่มีสีหน้าหนึ่งๆ ออราเปล่งประกาย เขาเลยเข้าใจว่าที่แท้ตำรวจก็เชิญร่างทรง วิญญาณมาเหมือนกัน เพียงแต่ระหว่างคนคนนี้กับตัวชื่อสองคนของสมาคม ลัทธิเต๋าใครจะเก่งกว่า น่าจะเป็นตัวชื่อ โดยเฉพาะตัวชื่อหญิงคนนั้น แค่อ้าปาก ก็บอกเรื่องบรรพบุรุษทั้งสิบแปดรุ่นของเขาได้ แถมยังรู้เรื่องสำคัญๆ ที่เกิดขึ้น ตลอดจุดหักเหในชีวิตของเขาตั้งแต่เด็กจนโต เก่งอย่างน่าอัศจรรย์! แต่คนของสมาคมลัทธิเต๋าไม่ทำอะไรโง่เขลาและไม่ชอบความเด่นดัง ไม่อย่างนั้น คนดังในตอนนี้อไม่น่าเป็นดารากระจอกทรายนี้

พอคิดมาถึงตรงนี้สายตาที่ผู้จัดการคอนโดฯ มองพินจยาหลวก็เปลี่ยน เป็นดูแคลนแบบไม่รู้ตัว แต่เขาก็กลับหันไปยิ้มประจบให้หลินเนี่ยนฉืออย่างที่สุด พินจยาหลวไม่เคยสนใจความคิดของคนอื่น และยังไม่เห็นหลินเนี่ยนฉือ กับหลินเนี่ยนฉืออยู่ในสายตา เพียงเดินตรงไปที่ข้างเตียงชั้นสุตรมองดูผู้ตาย เงียบๆ

หลินเนี่ยนฉือแม้ริมฝีปากทันที เธอเดินตามไป ในดวงตามีเปลวไฟ แห่งความโกรธแค้นและไม่ยอมแพ้ลูกโซน

คุณแม่เจียงร้องไห้เสีริกก็ฝันชมความเสียใจเพื่อเอ่ยถาม "หมอโจะ ตกลงว่า ลูกสาวฉันเป็นอะไรตาย"

หมอโจะยังไม่ทันได้ตอบ ผู้ช่วยของเขาที่รับเอาหน้าที่นี้ไปอย่างเข้าอกเข้าใจ "คุณอาคุณน้าครับ ผมจะพาพวกคุณออกไปที่แม่น้ำอู่ๆ ให้สบายก่อน แล้วค่อยเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นกับคุณเจียงของพวกคุณให้ฟัง แบบนี้ดีหรือเปล่าครับ"

อุณหภูมิในห้องชั้นสุตรต่ำมากและกลิ่นไม่ดี การเห็นใบหน้าไร้ชีวิตของ ลูกสาวมันเสียดแทงใจของคุณพ่อเจียงกับคุณแม่เจียงมาก พวกเขาเริ่มเย็นไม่อยู่ ผู้ช่วยจึงประคองพวกเขาออกจากห้องชั้นสุตรไปเพื่อให้พื้นที่แก่พวกเมิ่งจิ้งที่มานั่งทำงาน

"ทำไมพวกคุณไม่ไป" หมอโจะชี้ไปที่ผู้จัดการคอนโดฯ กับตัวชื่อสองคน หลินเนี่ยนฉือปรายตามองพินจยาหลวแวบหนึ่ง ซึ่งพูดขึ้นก่อน "ฉันสามารถใช้จิตสัมผัสได้ว่าเกิดอะไรขึ้นกับเธอ"

"ที่นี่เรากำลังทำคดี ขอเชิญผู้ที่ไม่เกี่ยวข้องออกไปด้วยครับ" หมอโจะ

คร่ำานจะฟังคำพูดมงาย

ว่าหลินเนียนฉือกลับทำเหมือนไม่ได้ยินคำไล้ของเขา เธอวางสองมือ
อยู่เหนือศพ เริ่มหลับตาใช้จิตสัมผัส

หมอใจเตรียมก้าวออกไปตึงหญิงสาว แต่กลับถูกผู้จัดการคอนโดฯ
รั้งตัวไว้ อีกฝ่ายเธียรับประกันไม่หยุด "หมอใจคอยเดี๋ยวก่อนเถอะครับ ไว้ฟัง
คำชื้อพูดก่อน เธอเก่งมากจริง ๆ คุณเชื่อผม!"

ระหว่างที่ทั้งสองคนย้อยุดกัน หลินเนียนฉือก็เดินวนรอบเตียงชันสูตร
ได้ครึ่งรอบ สองมือลอยอยู่เหนือใบหน้าศพ พูดเสียงเนิบ "เธอถูกช้งไว้ในที่
แห่งหนึ่ง แคบมาก มีตมมาก ไม่มีอาหารและน้ำ ไม่มีอะไรเลย เธอร้องขอ
ความช่วยเหลือ มีเสียงหนึ่งตอบเธอมาทำให้เธอดีใจแทบบ้า แต่ไม่นาน
เสียงนั้นก็หายไป เธอตกลงสู่ห้วงแห่งความมืดมิดและเดี๋ยวดายอีกครั้ง วันแรก
เธอกลัวมาก คล้าหาไปรอบ ๆ ไม่หยุดเพื่อหาทางออก สองมือเธอเป็นแผล
ลายพร้อยเพราะการตะกุกตะกายอย่างคลุ้มคลั่งจนเล็บลอกหลุดเป็นแผ่น ๆ
ปลายนิ้วจะทะจะจนเห็นกระดูก แต่ที่นั่นไม่มีทางออก ความพยายามทุกอย่าง
ของเธอเลยสูญเปล่า"

ศพถูกคลุมด้วยผ้าขาวเผยให้เห็นเพียงใบหน้า นอกจากหมอใจกับผู้ช่วย
แล้วเวลานี้ไม่มีใครรู้ผลการชันสูตร แต่สาวสวยที่สวมชุดนักรบตคนนี้กลับบอก
ความจริงส่วนหนึ่งออกมาได้

คำสาธยายของเธอทำให้หมอใจที่ตั้งใจจะไล่คนไปต้องหยุดชะงัก
นึ่งคั้ง ผู้จัดการคอนโดฯ เห็นสีหน้าตื่นตกใจของอีกฝ่ายดวงตาก็ทอประกาย
อย่างภาคภูมิ เขารู้อยู่แล้วว่าหลินเนียนฉือสามารถทำให้คนกลุ่มนี้เปลี่ยน
ความคิดใหม่ได้ เธอเป็นคำชื้อที่มีความสามารถจริง ๆ!

หลินเนียนฉือเดินวนหนึ่งรอบ จังหวะที่เธอเดินไปใกล้พื้นจายหัว เขาก็
ถอยไปสองก้าวเพื่อเปิดทางให้เธอ

หลินเนียนฉือเดินวนช้า ๆ พलगบบรรยาย "เธอเหนื่อยจนแน่นิ่ง ล้มลง
หลังหายเจ็บที่ปลายนิ้ว เธอตระหนักถึงความรู้สึกอีกอย่างหนึ่งที่นักรบยิ่งกว่า"
มือที่ลอยอยู่เหนือศพของหลินเนียนฉือเริ่มสั่น "นั่นคือความกระหายและ

หิวโหย!"

หมอโจวลูบคาง จมิ่งง่าเสียงเบา "น่าสนใจ"

ผู้จัดการคอนโดฯ กระแอม ไบหน้าเต็มไปด้วยความผยอง

ทันใดนั้นเสียงหวานใสของหลินเนี่ยนฉือเปลี่ยนเป็นแหบพร่า "เธอ
ทรมานมาก ความหิวโหยกับความกระหายทรมานเธอไม่หยุดหย่อนทำให้เธอ
ตกอยู่ในความหวาดกลัวและสิ้นหวังมากขึ้น เธอเริ่มร้องกระเป่าสะพานของตัวเอง
เพื่อหาอาหารและน้ำ เททุกอย่างลงบนพื้น บัดปลายอย่างบ้าคลั่ง เธอหิวจน
เสียดสีเลยกินลิปสติกของตัวเองและลองกัดของสี่เหลี่ยมๆ"

ตอนเธอเล่ามาถึงช่วงนี้ ไม่เพียงหมอโจวที่แตกตื่น แม้แต่เมิ่งจิ้งที่พบเจอ
เรื่องประหลาดมามากยังเปลือยปรายตามอง *ความสามารถของผู้หญิงคนนี้
สูสีกับอาจารย์พัน!*

ผู้จัดการคอนโดฯ แอบมองรายงานการชันสูตรที่อยู่ในมือหมอโจว
พบว่าสาเหตุการตายคือไตล้มเหลวเนื่องจากขาดน้ำจริงๆ *ต้าซือหลินเนี่ยนฉือ
เทพมาก!*

หลินเนี่ยนฉือยื่นสองมืออยู่เหนือไบหน้าของผู้ตายอีกครั้ง น้ำเสียง
เปลี่ยนเป็นอ่อนล้า "ของสี่เหลี่ยมๆ นั้นไม่ใช่อาหาร พอเธอกัดไปได้สองคำ
ก็ต้องทิ้งและเริ่มร้องไห้อย่างสิ้นหวังจนน้ำตาเข้าปาก ทันใดนั้นมันก็จุดประกาย
ไอล่เดียวให้เธอ เธอ..."

หลินเนี่ยนฉือนิ่งไปนานมาก "...เธอดื่มน้ำปัสสาวะของตัวเอง เธอพยายาม
ช่วยเหลือตัวเองแล้วแต่สติเลอะเลือนมากขึ้นเรื่อยๆ ไม่ทันรู้ตัววันที่สองก็ผ่านไป
เธอยังคงตกอยู่ในความสิ้นหวัง วันที่สามเธอยืนขึ้นไม่ได้ ข้างหน้ามีแต่ความมืด
ทันใดนั้นเสียงหนึ่งก็ดังขึ้นในท้องแคบๆ ช่วยปลุกสติเธอ ความหวังว่าจะได้รับ
ความช่วยเหลือทำให้เธอดิ้นรนเพื่อตื่นขึ้นมาของคนี่พูดกับตัวเอง เธอตะโกน
บอกเขาซ้ำๆ ว่า 'ช่วยฉันด้วย' "

หลินเนี่ยนฉือส่ายหน้า น้ำเสียงสะอื้น "เธอเอาแต่ร้องว่าช่วยฉันด้วย แต่
คนคนนั้นกลับไม่ยอมคุยกับเธอ และยังไม่ยื่นมือมาช่วยเธอ วันที่สี่เธอยังคง
พูดคำว่า 'ช่วยฉันด้วย' จนหมดสติและค่อยๆ ตายจากไปในช่วงที่ไม่ได้สตินั้น"

สิ้นคำสุดท้ายหลินเนียนจื่อก็นั่งแปะลงกับพื้น ไม่สามารถยันตัวเองเอาไว้ได้ แขนสองข้างกอดเข้าตัวเองแน่น ร้องให้ออกมาอย่างกอดัน การสื่อวิญญาณคือการร่วมอารมณ์ความรู้สึก อารมณ์ของผู้ตายจะถูกส่งมายังผู้สื่อวิญญาณ ความทุกข์ทรมานที่พวกเขาได้รับจะคงอยู่ในใจของผู้สื่อวิญญาณเป็นเวลานาน คนที่จิตไม่แข็งพอย่อมไม่อาจเป็นร่างทรงวิญญาณได้ ความสามารถมหัศจรรย์นี้เป็นดาบสองคม บางครั้งก็ไม่มีอะไร และบางครั้งก็ทำร้ายทั้งคนอื่นและตัวเอง

หลินเนียนเอินรีบถอดเสื้อได้ตอกออกมาห่มให้ศิษย์ที่หญิง และพูดปลอบที่ข้างหูเธอไม่หยุด

หมอโจวมองหญิงสาวที่ร้องไห้จนตัวสั่นแล้วมองรายงานการชันสูตรในมือ สีหน้าแปลกใจระคนสงสัย ทั้งยังแฝงด้วยความกระตือรือร้น

"รองผู้อำนวยการเมิ่งจื๊ว คุณดูรายงานได้ เรื่องมันตรงตามที่เธอพูดทุกอย่าง" หมอโจวส่งรายงานการชันสูตรให้เมิ่งจื๊ว ส่วนตัวเองไปเปิดผ้าคลุมสีขาวยเพื่อประคองมือข้างหนึ่งของผู้ตายขึ้นมาอธิบายว่า "ปลายนิ้วของเธอปอกเปิก เล็บลอกหลุด ถ้าพวกคุณหาสถานที่เกิดเหตุพบน่าจะเจอคราบเลือดที่เกิดจากการตะกุกตะกัก ในกระเพาะของเธอไม่มีอาหาร มีแต่เนื้อของลิปสติกสีแดงเล็กน้อย การที่ร่างกายขาดน้ำส่งผลให้อวัยวะภายในล้มเหลว สุดท้ายจึงเสียชีวิตเนื่องจากไตวาย ผมยืนยันได้..."

หมอโจวมองหลินเนียนจื่อแล้วพูดต่อ "ก็เหมือนอย่างที่คุณผู้หญิงคนนี้บอก ผู้ตายน่าจะถูกขังอยู่ในที่ที่ไม่มีอาหารและน้ำ ถ้าที่นั่นมีคนอยู่จริงอย่างที่เธอบอก คดีนี้จะไม่ใช่อุบัติเหตุ แต่เป็นการฆาตกรรม แน่แน่นอนว่าพวกคุณต้องไปหาหลักฐานเชื่อมโยงเอาเอง ผมทำได้แค่ชันสูตรเพื่อให้ข้อสรุปอย่างเป็นทางการเป็นเหตุเป็นผล"

เมิ่งจื๊วฟังหมอโจวพูดพลางพลิกรายงานการชันสูตรอ่านเร็วๆ ก่อนส่งต่อซุนเจิ้งซี้สงสัย "ตกลงเธอถูกขังที่ไหน"

หลินเนียนจื่อเงยหน้า น้ำเสียงอ่อนล้า "ที่นั่นถูกปกคลุมด้วยหมอกดำ ฉันเห็นไม่ชัด รู้แต่ว่ามันแคบมาก ขนาดพอๆ กับลิฟต์ มีพลังงานขุมหนึ่ง สกัดกั้นการสืบค้นของฉัน แต่ฉันมั่นใจว่าเธอถูกฆาตกรรม! ฉันสัมผัสได้ถึง

ความประสงค์ร้ายของคนคนนั้นตอนที่พูดคุยกับเธอ! มันเป็นความประสงค์ร้ายที่รุนแรงมาก!"

พูดถึงตรงนี้หญิงสาวก็ถอดตัวเองแน่นขึ้น แก้มที่แดงจากการร้องไห้ปราศจากสีเลือดภายในชั่วพริบตา

"มีคนอยู่ในห้องนั้น?" เม็งจิ้งเชื่อคำพูดของหลินเนี่ยนจึงเริ่มสอบถาม

"คะ มีคนและคอยมองเธออยู่ตลอด ตอนเธอดั้นรนเพื่อเอาชีวิตรอดความประสงค์ร้ายของคนคนนั้นที่ความรุนแรงไม่หยุด เขาอยู่กับเธอตลอด" หลินเนี่ยนจื๋อยืนยัน

เม็งจิ้งนึกถึงเนื้อหาในรายงานการชันสูตรก็รู้สึกถึงความเย็นเยือกที่แล่นปราดจากกระดูกสันหลังขึ้นมาถึงหนังศีรษะ วิธีฆ่าแบบนี้เหยี่ยมมาก มันต่างจากการฝังทั้งเป็นตรงไหน ฆาตกรต้องมีความเกลียดแค้นถึงขั้นไหนถึงทำแบบนี้

ผู้จัดการคอนโดฯ เห็นท่าทางที่เปลี่ยนไปอย่างรวดเร็วของตำรวจ ก็พูดด้วยน้ำเสียงอวดโอ่ "ผมบอกแล้วว่าคำชื่อหลินเนี่ยนจื๋อแองมาก!"

"ไม่หรอก เธอพูดผิดแล้ว ที่นั่นไม่มีคน มีแค่คุณเจียงคนเดียว" อยู่ดีๆ ฟันจายาหัวที่เสียบมาตลอดก็ปฏิเสธคำบอกเล่าของหลินเนี่ยนจื๋อ เขายื่นมือไล่ไปตามปลายนิ้วและทะเลของผู้ตายเพื่อใช้จิตสัมผัสซักๆ

พวกเม็งจิ้งมองเขาตาเป็นประกายทันที เทียบกับนักพรตที่ไม่รู้ที่มาที่ไป พวกเขาอ้อมเชื้อถือข้อสรุปของอาจารย์ฟันมากกว่า

สุดท้ายมือของฟันจายาหัวไปหยุดอยู่ที่ใบหน้าของผู้ตาย น้ำเสียงนิ่งสนิท แต่วาทะที่เปล่งออกมากลับสะเทือนขวัญ "เธออยู่คนเดียว ถูกขังอยู่ในลิฟต์ตัวนั้นจนตาย ไม่ผิด มันคือที่ที่พวกคุณพบศพเธอ การตะโกน การขอความช่วยเหลือ การดิ้นรนของเธอล้วนเกิดขึ้นที่นั่น ไม่มีที่อื่น เธออยู่แต่ในลิฟต์ สี่วันสี่คืน ไม่ได้ไปไหน"

พวกเม็งจิ้ง "!!!"

ผู้จัดการคอนโดฯ กับหมอโจวตะโกนออกมาพร้อมกัน "เรื่องนี้ไม่มีทางเป็นไปได้!"

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่

<https://bit.ly/3BiH4a>